

PEYGAMBERİMİZİN NÜBÜVVET ALÂMETLERİ VE İSLAM'IN YAYILMASI

«إِذَا هَلَكَ كِسْرَى فَلَا كِسْرَى بَعْدَهُ، وَإِذَا هَلَكَ قَيْصَرُ

فَلَا قَيْصَرَ بَعْدَهُ. وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَتُنْفِقَنَّ

كُنُوزَهُمَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ.»

*İzâ heleke kistrâ fe-lâ kistrâ ba'dehû ve izâ
heleke kayseru fe-lâ kaysera ba'dehû. Ve'llezî
nefsî bi-yedihi le-tünfikunne künûzehümâ fî
sebîlillâhi.*

Mukaddimede okumuş olduğum hadîs-i şerîf, pek çok hadis kitaplarında rivayet edilmiş ve Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'ten mervî bir hadîs-i şerîftir ki Ahmet b. Hanbel, Buhârî, Müslim, Birgivî ve Tirmizî'de var o hadîs-i şerîf. Bu hadîs-i şerîf Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in nübüvvet alametlerinden, mucizelerinden, doğru sözlüğünün emarelerinden, numunelerinden bir numunedir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri daha müslümanlar Hicaz'da iken, daha Mekke'de, Medine'de yeni yerleşmişler iken, o Arap yarımadasının ötesine geçmemişler iken bakın istikbale ait nasıl sözler söylüyor ve o dedikleri nasıl tahakkuk etmiş.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyuruyor ki: *İzâ heleke kîsrâ fe-lâ kîsrâ ba'dehû*. “Şu yaşayan kîsra öldüğü zaman onun arkasından bir daha kîsra gelmeyecek.” Şu yaşayan kayser öldüğü zaman onun arkasından bir daha kayser gelmeyecek. Canım, nefsim elinde olan Allah'a yemin olsun ki onların hazineleri Allah yolunda sizlere bahşolunacak, infak olunacak.”

Ne kadar iddialı bir söz! Müslümanlar küçücük mütevazi bir grup iken, 100 bin 150 bin kişi iken, eli dardayken, o kıtanın daha öbür taraflarda gitmemişken, o devrin iki büyük imparatorluğundan bahsediyor Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*.

Birisi Bizans İmparatorluğu, başındaki hükümdarın adına “kayser” diyorlar. Ötekisi İran

hükümdarı, o da bir imparator. Onun da başındaki kimseye lakap olarak “kisra” diyorlar. Kisra sözünün Farsçası “hosrev”dir. Arapçada dönmüş, kisra olmuş kelime, değişmiş. Hosrev hükümdar manasında bir tabir. Kayser kelimesinin de aslı “kesar(ceaser)” veya “sezar” dediğimiz kelimedir. O kelimeyi öyle biliyoruz biz Batı dillerinden. İşte o Arapçaya girdiği zaman o kelimenin muadili kayser olmuş. Yani kesar ve husrev kelimelerinin Arapça şekli bu iki kelime.

Kisra diye İran'ın başındaki hükümdarlara diyorlar. Kayser diye de Bizans'ın başındaki hükümdarlara diyorlar. O zaman Bizans'ın başşehri şimdiki Bağdat'ın biraz daha doğusunda ve “Selmân-ı Fars Kasabası” denilen yerde idi. Batı dillerinde adı [Tizpon/ Ctesiphon] bizim İslâm edebiyatında adı Medâin olan -Medâin başka bir yer- Medâin olan bir yerde idi.

Hala orada kisranın sarayının ön cephesi 60-70 metre yüksekliğinde muhteşem tâkı ile, yani kemeri ile hala ayakta durur ama arkası kalmamış. Herhalde arkası yıkılmış. Veyahut

ahşap olduğu için çürümüş gitmiş olacak. Cephesi duruyor, çok pencereli, ortası kemerli bir şey olarak, Peygamber Efendimiz dünyaya teşrif eyleyince Kisra'nın tâkı çatladı dedikleri yer. Orada otururlardı.

İran'a da hakimlerdi, Arabistan'a da hakimlerdi, Suriye'ye yakın yerlere kadar da Irak'a hakimlerdi. Anadolu'da da Bizanslılarla çekişiyorlardı. Bazen İranlılar Ege kıyılarına kadar gidiyordu, bazen Bizanslılar bu tarafa geliyordu. Muhteşem orduları vardı. İran'ın ordusunda filler vardı, şimdinin tankları gibi, zırhlı araçları gibi. Öbür tarafta savaş gelişmiş iki memleket, iki ülke...

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri bunlar hakkında - tereddütlü de değil- yemin ederek söylüyor. Peygamber Efendimiz onları tanırdı, her ikisine de mektup gönderdi. Kendisi o diyarlara gitmedi ama dedi ki: “Ben Allah'ın elçisi Muhammed'den İran'ın hükümdarı kisraya”, “Allah'ın elçisi Muhammed'den Bizans'ın hükümdarı Kayser Heraklius'a mektuptur” diye mektubunda dedi ki:

«سَلَامٌ عَلَىٰ مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ، أَمَّا بَعْدُ، فَإِنِّي أَدْعُوكَ

بِدِعَايَةِ الْإِسْلَامِ، أَسْلِمُ تَسْلَمُ، يُؤْتِكَ اللَّهُ أَجْرَكَ

مَرَّتَيْنِ»

Selâmün alâ meni'ttebe'a'l-hüdâ. Emmâ ba'd. Fe-innî ed'ûke bi-diâyeti'l-İslâmi, eslim teslem, yû'tike'llâhu ecrake merreteyni.

“Selam hidayete tabi olanların üzerine olsun.” *Selâmün alâ meni'ttebe'a'l-hüdâ.* Herkese selam yok. *Selâmün alâ meni'ttebe'a'l-hüdâ.* “Kim hidayete tabi olursa selam onun üzerine olsun.” diye selamla başladı. Ama tâbi olursa selam gidecek, şart o. Tâbî olmazsa bir şey yok.

Eslim teslem buyurdu mektubunda. “Müslüman ol; selamete erersin, kurtulursun.” *Yû'tike'llâhu ecrake merreteyni.* “Allah Teâlâ hazretleri ecrini sana kat kat ihsan eder. Bir ecir senin kendinin Müslüman olmandan dola-yıdır, ikinci ecir sana tâbi olan insanların

İslâm'ı kabul etmesinden dolayıdır. Gel, Müslüman ol.” dedi onlara Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*.

Onların mektupları tarih kitaplarında mahfuz. Hatta bizim arkadaşımız Vakıflar Genel Müdürlüğü yaparken Süryanilerin başpazı veya cemaatin reisi olan şahıs gelmiş, Süryaniler tarihiyle ilgili bir de kitap takdim etmiş. Orada kendim okudum. O şahıs bu genel müdüre söylemiş: “Bizde hala, şu anda, el-ân Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* tarafından bizim kilisemize yazılmış mektup mevcuttur.” diyor. “Siz de Müslüman olun” diye onlara da yazmış.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz peygamberlik vazifesini, elçilik vazifesini eda etti mi? El-hak, eda etti. Her yere, her imkânı kullanarak İslâm'ı tebliğ eyledi. Biz onun ümmetiyiz, bizim halimiz ne olacak bilmem.

Acaba ashâb-ı kirâmın mesleği yok muydu? Acaba ashâb-ı kirâmın ticareti yok muydu? Acaba Ashâb-ı kirâmın evi, karısı, çoluk çocuğu yok muydu? Onların her birisi

İslâm'ı yaymak için diyâr-ı gurbetlere çıktılar. Biz yerimizden kıpırdamıyoruz. Bunca rahatın içinde, bunca nimetin içinde Allah'ın dinine hizmet etmekten geri durursak bunun hesabını veremeyiz.

a. Vazifemiz Allah'ın Dinini Her Yere Yaymaktır

Hepimizin boynunun borcu Allah'ın dinini her yere yaymak, Allah'ın ahkâmını her yerde cari kılmak, Allah'ın kullarına İslâm'ın hakikatlerini öğretmektir. Avustralya'ya, Eskimoların diyarına, Güney Kutbu'na, Kuzey Kutbu'na, Afrika'ya, Güney Amerika'ya; dünyanın her yerine gitmemiz lazım. Bir bahane bulmamız lazım, mesleğimizden bir kaçamak bulmamız lazım. Oraya gitmemiz gerekir ve orada İslâm'ı tebliğ etmeliyiz.

Maşallah Pakistanlı kardeşlerimiz pek güzel yapıyorlar. Dünyanın her tarafında hangi taşı kaldırırsan altından o mütevazi, boynu bükük Pakistanlılar çıkıyor. Güney Afrika'ya gitmişler, Endonezya'ya gitmişler, daha başka diyarlara gitmişler; İslâm'ı tebliğ etmişler. Bize

de... Bizi pohpohluyorlar: “Siz eski imparatorlukların torunlarısınız. Biz sizi çok seviyoruz. Biz size tâbi olmaya hazırız. Gelin, bizim başımıza geçin. Biz onların kölesi olamayız...”

Allah'ın dinine kim hizmet ederse efendi odur ama ne kadar mütevazi insanlar ki biz tekrar aslî vazifemizi idrak edelim de Allah'ın dinine hizmet edelim diye bizi öyle... Ne yap-sınlar işte çocuğu şekerle, hoşuna gidecek şeylerle avutmak gibi bize de mazimizden yapraklar açıp “Bak dedeleriniz böyleydi, siz niye böyle değilsiniz?” demiyorlar da, “Yine gelin, başımıza geçin” diyorlar. Kaç defa kaç toplantılarına gittiysek öyle dediler.

Peygamber Efendimiz “Başka İran hükümdarı gelmeyecek” buyurmuş. Elçi göndermiş, ne yapmış İran Hükümdarı? Elçiyi şehit ettiği gibi Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin de mektubunu parça parça yırtmış. “Vay! Benim tebaamdan filanca kimsede, Hicaz mıntıkasında, benim idare ettiğim ülkenin bir köşesindeki fukara bir kavmin başından bir şahıs çıkmış, bana şöyle emrediyor, böyle

emrediyor... Böyle şey mi olur! Ben ki hükümdarım, bana böyle elçi mi gönderilir?” [demiş.] Elçiyi şehit etmiş, mektubu da yırtmış.

Peygamber Efendimiz diyor ki; “Onun benim mektubumu yırttığı gibi Allah da onun mülkünü parça parça eylesin.” Ve parça parça oldu. Onu kendi oğlu öldürdü. O kisrayı, Peygamber Efendimiz’in mektubunu yırtan o edepsizi kendi oğlu hançerledi, öldürdü. Ve mülkü de parça parça oldu.

Peygamber Efendimiz’in zamanındaki Bizans hükümdarı ise kendisine mektup ve elçi geldiği zaman biraz kabul etti. Çeşitli soruları sordu. “Tamam. Siz bizim kitaplarımızda bahsedilen o peygamberi söylüyorsunuz. Tamam, hak peygamberdir.” dedi. Fakat etrafındaki komutanlar ve devlet erkânı bir gürültü çıkardılar. Bunun üzerine döndü. “Ben sizi denemek için, Hıristiyanlığa bağlılığınızı ölçmek için öyle bilgi vermiştim.” dedi, yüz seksen derece dönüş yaptı ve tükürdüğünü geri almış gibi oldu.

Ama kendisi kani oldu ki bizim peygamberimiz, Hz. İsa *aleyhisselam*'ın müjdelemiş olduğu peygamberdir. Evsafını tamamen duydu, öğrendi. İnceden inceye sordu: “Sadaka alır mı almaz mı? Kavmin şerefliyelerinden midir aşağı tabakasından mıdır? Doğru sözlü müdür değil midir?” Çeşitli soruları sordu, hak peygamber olduğuna şahsen kani oldu ama yetmez.

O devirde Peygamber Efendimiz'in hak peygamber olduğunu bilmek yetseydi Yahudiler hakkında Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruluyor ki;

﴿كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ﴾

*Kemâ ya'rifûne ebnâ'ehüm.*¹ “Evlatlarını bilir gibi senin hak peygamber olduğunu bilirler.” Bilirler ama uymadıktan sonra kıymeti yok. Onlar uymadılar. Tâbi olup söz dinlediği zaman, hizmete girdiği zaman kıymeti var.

O kayser de helak oldu. Ondan sonra onun mülkünü müslümanlar aldılar. Peygamber

¹ 2/Bakara, 146.

Efendimiz yeminle buyuruyor ki; “Nefsim elinde olan Allah'a andolsun ki - nefis demek can demek burada- yani řu canımı, řu hayatımı elinde tutan Allah'a yemin ederim ki onların her ikisinin hazinelerini Allah size bahşedecek. Onlar size infak olunacak, bahşolunacak.” dedi. Çünkü Allah yolunda cihat etti bizim o büyüklerimiz; o sahâbe-i kirâm, o muhterem kimseler Allah yolunda cihat ettiler.

Kâdisiye denilen bir büyük, kilit savaş oldu. İran hükümdarı o kadar büyük bir ordu ile gelmişti ki emniyetinden, kendisine güveninden, ordusuna güvendiğinden hazinesini de beraber getirmişti. Aile efradını da beraber getirmişti. Onun karşısında Arapların sahâbe-i kirâmdan müteşekkil ordusu ise küçük bir gruptu. Atları vardı o kadar. Silahları bile azdı. Zırhları, silahları azdı.

Şöyle baktı onlara. “Bu cahiller bizim ordumuzun ne kadar büyük olduğunu bilmiyorlar. Şunların komutanlarını çağıralım, bizim ordumuzu gösterelim, bir dolaşsın, kiminle uğraşmaya cüret ettiğini anlasın da özür dilesin,

yerine dönsün, o zaman affederiz.” diye müslüman hükümdarını çağırdılar. Filleri, piyadeleri, süvarileri, silahları, ordugahın içinde çeşit çeşit, bölük bölük askerleri, büyük grupları gönderdiler; dediler ki: “Bak bizim ordumuz bu kadar.” “Fark etmez. Müslüman oluyor musunuz olmuyor musunuz? Ondan haber verin. Müslüman oluyorsanız olun, olmazsanız sizi müslüman edinceye kadar veyahut bize tabi oluncaya kadar sizinle savaşmaya emrolunduk.” dedi.

Savaşa giriştiler. Ötekiler filleri müslümanların üstüne sürdüler. Arap atları onları görünce korktular. Üç gün böyle devam etti. Fakat bu üç günde Müslümanlar bir adım geri çekilmeyince İran ordusuna bir ürperme geldi. “Allah Allah! Bu ne biçim ordu ki, ne biçim şey ki bir avuç insan bunca kuvvetin karşısında bir adım gerilemedi! Bu ne inat! Bu ne şecaat! Bu ne kahramanlık!” Ondan sonra müslüman mücahitler filleri bertaraf etmenin çaresini buldular. Mızrakları ile fillerin gözlerine hedef aldılar. Hayvanların gözlerini hedef alınca hayvanlar ürküp yüz geri geri dönünce bu sefer

müslümanları ezmesi gereken o koca hayvanlar Bizans ordusunu tarumar etti. Ve ordusu ile gelmiş olan hükümdar da bırakıp kaçtı, ordusu Müslümanların eline geçti. Her şeyi bu hadîs-i şerîfte bildirildiği şekilde müslümanların oldu.

İşte Peygamber Efendimiz böyle ileriye ait sözleri hiç daha ortada emaresi yokken bildirmişti. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki; “Vallahi ben sizin zenginliğinizden, fakir olmanızdan daha çok korkar, endişe ederim. O hazineler sizin elinize geçecek ama ben sizin zengin olmanızdan endişe ederim.” buyurdu. Çünkü Müslüman Allah'a kulluk edecek, aldanmayacak. Bu dünyanın parasına, puluna, mevkiine, makamına, rahatına, ilgisine, iltifatına aldandı mı o zaman mahvoluyor. Mesleği Allah'ın yolunda dine hizmet etmek olacak. Allah bizlere onlardan ibret almayı, onlar gibi yapmaya çalışmayı nasip eylesin.

b. Ehl-i Şam Helak Olduğu Zaman Ümmetimde Hayır Kalmaz

تَزَالُ أُمَّتِي. وَلَا فِي خَيْرٍ فَلَا الشَّامُ أَهْلٌ إِذَا هَلَكَ
يُقَاتِلُوا حَتَّى الْحَقِّ عَلَى ظَاهِرِينَ أُمَّتِي مِنْ طَائِفَةٍ
الدَّجَّالِ.

*İzâ heleke ehlü'ş-Şâm fe-lâ hayra fî üm-
metî ve lâ tezâlü tâifetün min ümmetî
zâhirîne ale'l-hakkı hattâ yukâtilu'd-Deccâl.*

Bu hadîs-i şerîf de hakkında daha pek çok şahitler olan bir mevzuyu bize anlatıyor. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş ki: “Ehl-i Şam helak olduğu zaman ümmetimde hiçbir hayır kalmaz.”

*Ve lâ tezâlü tâifetün min ümmetî
zâhirîne ale'l-hakkı.* “Ama ümmetimden bir grup tâife hakka müzahir olacaklar, hakkı destekleyici olacaklar.” *Hattâ yukâtilu'd-Deccâl.* “Deccal çıkıp da onlar da Deccal ile savaşın-
caya kadar hakkı destekleyen, hakka müzahir olan bir tâife daima mevcut olacak.” Veyahut

zâhirîne hâl olursa tercüme şöyle olur: “Ümmetinden bir taife ortaya çıkmış olarak daima hak üzere bulunacak. Yani hakkı temsil eden bir mübarek zümre daima mevcut olacak.” Allah bizi onlardan etsin.

Bunu biraz dilimiz döndüğünce izah edelim. Şam... Biz “Şam” deyince Arapların dediğinden başka bir şey anlarız. Biz Şam deyince Dımaşk şehrini anlarız. Halbuki Araplar Şam dedikleri zaman bir mıntıka hatıra gelir, şehir hatıra gelmez. O bizim Şam dediğimiz şehrin adı Arapçada Dımaşk’tır, Batı dillerinde Damascus’tur.

Şam Arapçada sol kelimesinden geliyor. İnsan Kâbe'nin olduğu yerde, Hicaz'da güneşe yönünü dönerse yukarı taraf, sol taraf ne olur? Şam olur, sol taraf olur. Aşağı taraf ne olur? Sağ taraf olur, Yemen olur. Yemen de sağ kelimesinden geliyor. Şam sol kelimesinden geliyor, Yemen sağ kelimesinden geliyor. Yani yukarı iller demek. Arabistan'a göre yukarısı, çöllerin bittiği, yeşilliklerin başladığı mübarek mıntıkalar. Dımaşk şehri de onun içinde, Kudüs

şehri de içinde. Belki şimdi Bağdat'ın, Kûfe'nin olduğu yerler de dahil olabilir.

İşte burası müslümanların kültür merkezidir. Halis kimselerin olduğu yerdir. Hatta manevi bakımdan büyük evliyaullahın bulunduğu yerdir. Onlar hürmetine yağmur yağar, onlar hürmetine bu ümmetler -büyük evliyaullahın olduğu yerler- nusret olunur diye kitaplarda kayıtlıdır.

“Şam ahalisi helak olunca... -Şimdi diyelim ki- Dımişk şehrinin olduğu yer, Kudüs'ün olduğu yer, Irak ve Suriye mıntıkası; bu ahali helak olduğu zaman ümmetimde hayır kalmaz.” Çünkü özü gitmiş oluyor. Asıl İslâm'ı temsil eden, kültür bakımından İslâm'a yardımcı olan ana zümre helak olmuş oluyor.

Bu da şöyle olacak tabii: Müslümanlarla kâfirler arasında büyük bir savaş olacak. Bunu hem bizim kitaplarımız yazıyor hem de Hıristiyanların kitaplarında böyle bir savaşın emareleri, izleri, haberi var. Hatta daha başka vesilelerle de söylemişimdir; Yehova Şahitleri diye bir Hıristiyanlık mezhebi var, bizim aramızda yayılmak için parayla pulla adam alarak böyle

uğraşıp duruyorlar. Onların kendi talebelerine öğrettiği hususlardan birisi, kendilerine bağlanan kimselere öğrettiği hususlardan birisi; “İleride hıristiyanlarla gayri hıristiyanlar arasında bir büyük savaş olacak. O büyük savaş Armagedon savaşıdır, o savaşa hazırlanın!” diye boyuna ahalisini, taraftarlarını o savaşa hazırlanmaya teşvik ediyorlar.

Onun için biz de gözümüzü açacağız. Adamlar kendi memleketimizde Hıristiyanlık propagandası yapıyor ve bizim adamlarımızı alacaklar, bizim aleyhimize kullanacaklar. Kışkırtıyorlar, savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. Ama bir taraftan da diyorlar ki: “Bayrak yok. Vatan ne demek? Bayrak ne demek? Askerlik ne demek?” Bu çeşit şeyleri tamamen reddediyorlar ki karşılarındaki zümreleri pasifize etmek denir buna. Yani onları gevşetmek, uyuşturmak... Ama kendileri hazırlanıyorlar. Karşı tarafı gevşetecekler, kendileri hazır olacaklar.

Bir büyük melhame olacak. Melhame ne demek, kanın gövdeyi götürdüğü, ortalığın karıştığı bir büyük savaş demek. *Melhame-i Kübrâ*. Büyük Savaş. Bu büyük savaşın olacağı

yer Antakya Ovası olacak diye haberlerde geçer. Antakya Ovası'nda bir büyük savaş olacak. Ve *Benî Asfar* denilen “ak yüzlüler, sarı benizliler” diyoruz ama Kızılderililerin söylediği gibi artık tabir, Arapçada da geçiyor. Yani Avrupa ve Batı demek o. Onlar gazvedecekler, zulüm edecekler, haksızlık edecekler, anlaşmayı bozacaklar ve 960.000 kişilik bir orduyla -hadîs-i şerîflerdeki ifadelerden yapılan hesaplara göre- Antakya'ya, İskenderun'a çıkacaklar. Orada müslümanlarla bir büyük savaş olacak. Onlar da hazırlanıyorlar, biliyorlar bu şeyi.

Allah bizi Müslümanlığa bağlı eylesin, gevşemeyenlerden eylesin. Kendi aleyhimize, memleketimizin aleyhine çalışanları engelleyenlerden eylesin. Tedbirini alanlardan eylesin.

Hâzır ol cenge eğer istersen sulh u salâh.

Eğer sulh ve sükunet istiyorsan cenge hazır ol, kuvvetli ol, pazun kuvvetli olsun, karşı taraf cesaret edemesin. Ama gevşek olursan, birbirine düşersen, İslâm'ı unutursan, karşı tarafın emrine girersen; en acısı o, en acısı bir

insan karşı tarafın emrine girip de kendi milletinin aleyhine dönerse çok büyük hainlik olur, çok büyük mahrumiyet olur. Kendimiz de şey yapmayalım, başkalarına da öyle yapmaması için ne yapmak gerekiyorsa diyelim.

Hadîs-i şerîfin ikinci tarafı yine çok enteresan. Bir tâife kıyamete kadar hak üzere duracak, hak örtülü kalmayacak, hakkı destekleyecek bir grup insan. Allah bizi onlardan eylesin. Hak ehlinden olmaya çalışalım. Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerîfte buyurmuş ki;

زَالَ «حَيْثُ الْحَقِّ مَعَ» زُلُّ

Zü'l-me'a'l-hakkı haysü zâle.

“Hak nereye giderse onun peşinde ol! Haktan ayrılma, ne tarafta olursa...”

“Hocam evvelce, üç sene önce anam babam haklıydı ama şimdi karşı taraf haklı.”

O zaman karşı tarafta olacaksın.

﴿وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ﴾

*Velev alâ enfüsiküm evi'l-vâlideyni ve'l-akrabîn.*² Müslüman kendi aleyhine de olsa ana babasının akrabasının aleyhine bile olsa hakkı tutacak, adaletten ayrılmayacak. “Anne, baba! Senin bu yaptığın doğru olmadı, sen haksız yapıyorsun. Gel etme, bu tarlayı o amcama ver. Bu senin hakkın değil, onun hakkını yeme.” diyecektir yani müslüman.

Zü'l-me‘a'l-hakkı haysü zâle. “Hak nereye zail olursa, giderse sen de hakkın peşinden git.” diyor Peygamber Efendimiz, biz de öyle yapacağız.

Gelelim öbür hadîs-i şerîfe:

رَشْدًا كَانِ) عَاقِبَتُهُ: فَإِنْ فَتَدَبَّرَ (بِأَمْرِ) إِذَا هَمَمْتَ

عَنْهُ. هَنَّا، عَنْ فَانْتَهَ غِيًّا كَانِ وَإِنْ فَاْمُضِهِ،

عَبْدِ اللّٰهِ بْنِ مَسْعُودٍ.

² 4/Nisa, 135.

İzâ hememte bi-emrin fe-tedebber âkıbetu. Fe-in kâne raşeden fe-emdıhi ve in kâne ğayyen fe'ntehi anhu.

İbn Mes'ûd *radıyallahuanh*'ın rivayet etmiş olduğu bir hadîs-i şerîf. Peygamber Efendimiz bize hareketlerimizi nasıl tayin edeceğimize dair umumi bir kaide öğretiyor. Buyuruyor ki:

c. Yapmaya Niyet Ettiğiniz İşin Akıbetini Düşünün

“Bir işi yapmaya niyet ettiğin zaman önceden akıbetinin ne olacağını bir hesapla, düşün. ‘Ben bunu böyle yaparsam bunun sonu şöyle olur veya böyle olur’ diye sonunu bir hesapla, sonunu düşün. Eğer sonu doğruysa, sonu iyiye, rüşd, sebîl-i reşat ise, hak yol ise, iyiye onu yap veyahut onu icra eyle, o işi yap. Eğer sonu sapıklıksa, yanlış bir istikamete götürecekse, kötüyse ondan kendini alıkoy. Başının tatlılığına bakma, işin sonuna bak.”

“Bu işin sonunda ben falanca kimseyle kanlı bıçaklı kavgalı olacağım.” Yapma. “Bu işin sonunda ben belki namaz kılamaz duruma düşerim.” Aman bu işe girme! “Ama çok karlı

bir iş!” Olsun. “Bu işin sonunda ben eşimden, dostumdan, akrabamdan çok uzaklara düşerim.” O zaman yapma. İşin sonuna itibar eyle diye bir umumi hareket tarzı tayin edeceksin.

أَلَمَهُ، يَجِدُ حَيْثُ يَدُهُ فَلْيَضَعْ أَلَمًا أَحَدُكُمْ وَجَدَ إِذَا

كُلِّ عَلَى وَقُدْرَتِهِ اللَّهُ بِعِزَّةٍ مَرَّاتٍ: أَعُوذُ سَبْعَ وَلِيَقُلْ

أَجِدُ» مَا شَرَّ مِنْ شَيْءٍ

İzâ vecede ehadüküm elemen fe'l-yeda' yedehu haysü yecidü elemehu ve'l-yekul seb'a merrâtin: E'ûzü bi-izzetillâhi ve kudretihi alâ külli şey'in min şerri mâ ecidü.

Bu hadîs-i şerîfte Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri bize bir ağrı duyduğu zaman o ağrının tedavisi için dua öğretiyor. Duayı Peygamber Efendimiz'den nakleden Ka'b b. Mâlik el-Ensârî hazretleridir ki Peygamber Efendimiz'in lehinde, İslâm lehinde şiirler yazan,

﴿وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا﴾

*Ve ale's-selâseti'llezîne hullifû.*⁴ âyet-i kerîmesinde bahsi geçen, o tevbesi 50 kûsûr gün sonra kabul edilen mübareklerden birisidir Ka'b b. Mâlik hazretleri.

Ka'b b. Mâlik hazretlerinin rivayet ettiği bu hadîs-i şerîfin mânasını söyleyiverelim. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki: “Sizden biriniz bir elem, acı, ağrı duyarsa, hisse derse - *İzâ vecede ehadüküm elemen. Vecede* hissetmek mânasına da gelir Arapçada- elini,” *Fe'l-yeda' yedehu haysü yecidü elemehu.* “ağrısını, acısını duyduğu yerin üstüne koysun, desin:”

E'ûzü bi-izzetillâhi ve kudretihi alâ külli şey'in min şerri mâ eciidü.

Yedi defa denilecek bu.

Yedi defa denilecek olan bu sözün mânası nedir?

Eûzu. “Sığıyorum.” *Bi-izzetillâhi ve kudretihi.* “Allah'ın izzetine ve kudretine sığıyorum.”

⁴ 9/ Tevbe, 118.

Alâ külli şey'in. “Her şeyin üzerinde olan izzetine ve kudretine sığınırım.” Her şeye kadir, her şeyden üstün, azîz-u züntikâm, biz de ona karşı... bir şey takdir ettiği zaman buyruğu *kün fe-yekün* o iş de olur. *Min şerri mâ ecidü.* “Sızı çektiğim ağrılarımın şerrinden Allah'ın izzetine ve her şeye kadir oluşuna sığınırım.” Dua budur.

Demek ki dua maddi bir rahatsızlığa deva olurmuş. Bu hadîs-i şerîften o çıkıyor. insan maddeten bir ağrı duyuyor, ona rağmen manevi bir dua ediyor. Bir merhem sürmüyor, bir ilaç yutmuyor fakat dua ediyor, dua tesir ediyor. Dua tesir eder. Yalnız dua etmesini bilmek lazım. Duanın şartlarını bilmek lazım. Dua edecek kişinin temiz ağızlı olması lazım.

Allahu Teâlâ hazretleri Kurân-ı Kerîm'de “Bana dua edin, ben duanıza isticab eylerim, duanıza karşılık veririm.” buyurmuş ama hadîs-i şerîflerden öğreniyoruz ki duanın kabul olması için şartlar vardır, kabul olmamasının da bazı sebepleri vardır. Mesela kabul olmayacak dualardan, örneğin bir kavim emr-i mârufu

nehy-i münkeri terk ederse, “Allah'ın emirlerini, buyruklarını yapın, yasaklarından kaçının” demeyi bir tarafa bırakırsa Allah onların başına öyle azap, elem, keder verir ki içlerindeki salih kimseler bile dua etse duaları kabul olmaz. Demek ki o zaman duanın kabul şartı kaçıyor.

Sonra bir insan... Mesela mazlumun duası, zulme uğrayan insanın duası hemen kabul olur. Emîr-i âdilın duası hemen kabul olur. Ananın babanın duası kabul olur. Buna karşılık emîr-i âdile asi olan insanın duası kabul olmaz. Anasına babasına asi olanın duası kabul olmaz. Bazı böyle istisnaları vardır. Onları da hadîs-i şerîflerden toplayıp bilmek lazım. İnsan onlardan kendisini kurtarmalı, dua ettiği zaman duası bıçak gibi keskin bir. Çok misaller var.

Ben kendi yakınlarımdan bir misal anlatabayım. Akrabamızdan birisi İstanbul'a geldi. Bir ağrısı, sızısı vardı. Üç-dört doktora gösterdik, hepsi -Allah uzak eylesin- “Kanser; tehlikeli, şuradan şuraya kadar sarmış. Ve bunun ancak iki-üç aylık ömrü kalmış görünüyor.” dediler. Sonra hocamız hemen dua eyledi. Duanın

önemli bir şeyi. Aradan seneler geçti, hala sağ. Hani üç ay ömrü kalmıştı?

Filanca insanın beş senedir çocuğu olmuyor. Çocuğu veren de Allah vermeyen de Allah. Filanca muhterem zata gitmiş, “Benim çocuğum olmuyor” diye söylemiş, o da dua etmiş. Şimdi iki tane çocuğu var. Allahu Teâlâ hazretleri duaları kabul eder. Yalnız duayı güzel bir tarzda, âdâbına uygun yapmak lazım.

فَلْيَذْكُرْهُ نَفْسِهِ فِي نُصْحًا لِأَخِيهِ أَحَدُكُمْ وَجَدَ إِذَا
لَهُ. عَد، عَنَّا بِهَيْرِةَ.

İzâ vecede ehadüküm li-ehîhi nushan fî nefsihi fe'l-yezkürhu lehu.

Bu çok mühim bir kaide! Çok mühim bir kaide geldi bu hadîs-i şerîfte. Sosyal hayatımızın ehemmiyetli bir temel taşı olabilecek hareket tarzıdır bu. Ebû Hüreyre *radiyallahu anh*'ten rivayet edilmiş hadîs-i şerîf. Peygamber Efendimiz “İnsan kardeşine hakkı söyleyip ona iyiliği tavsiye etmeli, nasihat etmeli, öğüt

etmeli.” demek istiyor bu hadîs-i şerîfte. Şimdi kelimeleri ile izah edelim:

İzâ vecede ehadüküm li-ehîhi nushan fî nefsihi. “Sizden biriniz müslüman kardeşi için kendi içinde bir samimi duygu, bir müşahede, bir birikim bulursa,” *Fe’l-yezürhu lehu.* “onu ona söylesin.”

Açıklayalım:

İzâ vecede ehadüküm li-ehîhi. “Kardeşi için bir şey hissederse insan.”

Bu kardeşten murat nedir?

Ehîhi fi’d-dîn. Dindeki kardeşidir. Yani sen bana, ben sana. Bir kan kardeşi olmak [durumu] yok. Çünkü,

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ﴾

*Inneme’l-mü’minûne ihvetün.*⁵

Müslüman müslümanın sadece ve sadece kardeşidir; hasmı olamaz, düşmanı olamaz,

⁵ 49/Hucurât, 10.

çelmeleyicisi olamaz, aleyhinde konuşanı olamaz, kuyusunu kazanı olamaz.

Nush ve nasihat sözü ne demek?

Bir insanın tabii olarak içten bir halis niyet beslemesi demek. İçtenliği, halisliği demek. Halis, onun için.“Sizden biriniz kendi içinde samimi bir duygu, bir istek, bir temenni duyarsa kardeşi hakkında, onu ona bildirsin.” diyor Peygamber Efendimiz.

Umumiyetle hepimiz kusurluyuzdur. Allah kusurlarımızı, şimdiye kadar yaptıklarımızı affeyesin. Bundan sonra o kusurları terk edip de kusursuz hareket etmeyi nasip eylesin. Umumiyetle kimse kimsenin yüzüne doğruyu söylemiyor. “Allah uzun ömürler versin beyefendi. Sağ olasınız, var olasınız...” Bir sürü iltifat, çıkıp gitti mi arkasından başlıyor kuyusunu kazmaya, başlıyorlar aleyhinde konuşmaya, başlıyorlar gıybetini yapmaya.

Halbuki bu hadîs-i şerîften anladığımıza göre bu böyle olmayacaktı. Onun hakkında senin içinde bir bilgi belirdi, bir kanaat belirdi.

“Bence bu kardeşimiz bu hususta bir hata ediyor, böyle yapmaması lazım. Kendisi doğru yapıyorum sanıyor ama doğru yapmıyor. Ben buna gidip bunu samimi olarak söyleyeyim.” diyecek. Ama severek söyleyecek. “Kusura bakma ben senin kötülüğünü istemiyorum ama benim içimde böyle bir fikir hasıl oldu, yanlışsam düzelt. Ben sende şöyle bir hata görüyorum. Sen bunu yapmaya devam edersen Allahu a’lem çok büyük cezalara uğrarsın. Gel bu işi bırak, gel bu tarzda yapma bu işi. Büyük günah olur! Yanlış yolda gidiyorsun kardeşim. Ben senin iyiliğini düşünüyorum belki bu senin hoşuna gitmeyecek ama, şu anda keyifli, safalı bir durumdasın ama bunun arkası fena gelir. Âhirette çok pişmanlık çekersin.” diyecek insan.

Bunun bir misalini anlatayım, hatırdakalsın. Bizim buradaki hâkim kardeşlerimizden, dostlarımızdan birisi bir akrabasının, o da yüksek bir hâkim olan bir akrabasının durumunu düşünmüş. Bakmış imana, İslâm’a sığan bir durumu yok. E akraba, gitmiş kapısını çalmış. Ötekisi kendisinden yaşça daha büyük.

“Buyur, hoşgeldin yeğenim! Gel bakalım, otur!” Almış içeriye o geleni. Çok meşhur, hatırlı yüksek mevkide bir insan. Gelen müslüman kardeşimiz, dostumuz ona demiş ki; “Ağabey, biliyorsun bu dünya kimseye baki değil. Hepimiz öleceğiz. Yarın Rûz-i Mahşer’de hesap var, mahkeme var, Mahkeme-i Kübrâ var. O Mahkeme-i Kübrâ’da hâkimler de muhakeme olacak. Sen yanlış yoldasın. Şimdi hatırıma geldi. O âlemde o mahkemede bu dünyada herkesin yaptıkları yazılıyor ya defterine, herkesin hesabı görülecek, karı zararı hesaplanacak. İmanlılar, salih amel işleyenler cennete, ötekiler cehenneme gidecek.

Geçen gün otururken hatırıma geldi. Şimdi ben Allah’ın lütfu keremiyle durumum mahkemede iyi çıkar, cennete gidersem, sen de imansızlığın dolayısıyla cehennemliklerin arasına ayrılırsan, sen cehennemliklerin yanına doğru giderken şöyle bir göz göze geldiğimizi düşünüverdim, öyle aklıma geldi. ‘Yahu yeğenim, madem işin aslı böyleydi niye dünyada beni ikaz etmedin? Böyle akrabalık mı

olur? Gelip söyleseydin, ben de kendimi düzeltseydim de bu âhirette bu kötü duruma düşmeseydim daha iyi değil miydi?’ dersin diye aklıma geldi ağabey.” demiş

Bak nasıl söylüyor. “Yarın bana ehl-i cennet cennete giderken, ehl-i cehennem ağlaya sızlaya feryâd u figân ederek cehenneme götürülürken bana böyle yan gözle bakıp da: ‘Yeğenim, niye beni önceden ikaz etmedin?’ deme! Gel, tevbe et, istiğfar et! Tevbe edersen, imana gelirsen Allah eski günahları bağışlar, afv u mağfiret eyler. Doğru insan ol, namazını kıl, ibadetini yap, Allah'a bağlan, Müslüman ol!” diye şey yapmış.

O da dinlemiş bakmış, has, halis, samimi sözler. “Yeğenim doğru söylüyorsun.... Samimiyetine inanıyorum, doğru söylüyorsun ama içim kabul etmiyor.” demiş.

Neden yok? Bu kadar lafa rağmen neden insan hakikati kabul edemiyor? İşte o hidayetin de şartları var da ondan.

﴿وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

*Vallahu lâ yehdi'l-kavme'z-zâlimîn.*⁶ “Allah zalimlere hidayet etmez.”

﴿وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ﴾

*Vallahu lâ yehdi'l-kavme'l-kâfirin.*⁷ “Allah kâfirlere hidayet etmez, doğruyu göstermez.”

Daha başka böyle şeyler var. İnsanın hatasını muhtelif olarak dergâh-ı İzzet’e yüz döndürmesi lazım. Öyle olmadan olmaz. Allah nasip etmez. Gözyaşı dökmesi lazım. Hatasını anlaması lazım.

Demek ki kardeşlerim, birbirimizin karşısında dalkavukluk yapmayacağız. Ama şahin gibi de gözünü oymayacağız. “Sen kötü bir insansın, gel buraya!” diye yakasını dürüp burnunun üstüne patlatmayacağız, o tarzda değil. Ama rıfk ile, tatlılıkla, hoşlukla birbirimizin

⁶ 2/Bakara, 258; 3/Âli İmrân, 86; 9/Tevbe, 19, 109; 61/Saff, 7; 62/Cum’a, 5;

⁷ 2/Bakara, 264; 9/Tevbe, 37.

kusurunu söyleyeceğiz. Alime de söyleyin, zalime de söyleyin; yüksek mevkidekine de söyleyin, aşağıdakine de söyleyin ki ötekisi de kibirlenmesin. Ne olacak? Şu fani dünyada kibirlenecek ne var? Büyüklerin büyüğü Allahu Teâlâ hazretleri. Kimsenin büyükmeye hakkı yok. “Efendim genel müdür, bakan, çok yüksek mevki, yaşlı...” Yaşlı da olsa, yüksek mevkide de olsa söyleyecek.

Peygamber Efendimiz’in bir hadîs-i şerîfi hatırlanmaktadır: “En büyük, en yüksek dereceli cihat zalim hükümdarın karşısında ona hak sözü söylemektir.” diyor Peygamber Efendimiz. Hakkı söyleyeceğiz. Aman hakkı söylemekten geri durmayalım! Çok haksızlıklar oluyor. Herkes bir davanın peşine takılmış, herkes bir sevgiye gönlünü kaptırmış, o sevgi onu kör etmiş, hakikatleri göremiyor. Ama öteki kardeşi uzaktan bakınca görüyor. “Bu, bu gidişle giderse şu uçuruma yuvarlanacak.” diye yukarıdan bakan insan, dışarıdan bakan insan görebilir; hadisenin içindeki göremez. Onun için ikaz edeceğiz.

İçimizden bir şey geçtiyse: “Kardeşim, istesem de istemesem de kalbime böyle bir duygu doğdu. Beni affet, yanlış diyorsam beni düzelt, bunu at içimden, atmama yardımcı ol. Ben sende şöyle bir kusur görüyorum, bunu yapmazsan sevap kazanırsın.” demeye alışmamız lazım. Susmamaya alışalım. Susmamaya, hakkı söylemeye alışalım.

Bir sürü farzlar çiğneniyor, bir sürü haramlar irtikâb ediliyor; yine ya susuyoruz ya mevki yüksek diye susuyoruz. Olmaz. Olmaz... Ondan işler ters gidiyor. Ondan böyle baş aşağı gidiyoruz. Allah bizim huylarımızı güzelleştirsin. Hakkı hak olarak görüp hakim olan ve söyleyen, batılı batıl olarak görüp uzaklaşan ve onu ikaz edenden, güzel ahlaklı, dirayetli Müslümanlar olalım.

إِصْبَعَكَ الْوَسْوَسةَ - فَارْفَعْ ذَلِكَ - يَعْنِي وَجَدْتَ إِذَا

وَقُلْ: الْيُسْرَى، فَخِذِكَ فِي فَاطِعُهُ الْيُمْنَى، السَّبَابَةَ

الشَّيْطَانِ» سَكِينُ فَإِنَّهَا لِلَّهِ، بِسْمِ

*İzâ vecedte zâlike -ya'ni'l-vesvesete-
fe'rfa' ısbâ'ake's-sebâbete'l-yümnâ
fe't'unhu fî fehizike'l-yüsrâ ve kul: Bismillâh
fe-innehâ sikkînü'ş-şeytân.*

d. Şeytanın Vesvesesini Gideren Dua

Bu hadîs-i şerîfi Taberânî rivayet eylemiş. Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfte bir dua öğretiyor. Bu duayı isteyenler yapsınlar.

Peygamber Efendimiz şeytanın vesvesesine karşı bir dua öğretiyor. Şeytan ne yapar? İnsanın damarlarının içinde dolaşır ve vesvese verir insana. Namazı kaç rekât kıldığını unutturur, hayırları yaptırmaz, tasadduk ettirmez, “70 tane şeytanın tuzağından kurtulmadan insan bir sadakayı veremez.” diyor Peygamber Efendimiz. Vesvese verip durur. “Aman bu çocuklar aç kalır, açıkta kalır...” İnanç hususunda vesvese verir, abdest hususunda vesvese verir. “Abdestin kaçtı” der. Kaçar gibi olur, kaçmamıştır. Her türlü vazifeli şeytanlar vardır. Abdestine vesvese verir, namazı kaç rekat kıldığını vesvese verir, itikadına vesvese verir falan diye...

Onun için şimdi şeytanı kesecek bir bıçak tarif ediyor Peygamber Efendimiz. Bıçak gibi kesecek bir dua. Buyurmuş ki: *İzâ vecedte zâlike -ya'ni'l-vesvesete-* “Bunu gördüğü zaman, hissettiği zaman içinde... -vesvese diyor bu, “bu” dediği vesvese- Vesvese içine geldiği zaman, vesvese nüksettiği zaman - demiş Peygamber Efendimiz raviye- sağ elinin baş parmağını -buna *sebbâbe* derler- sol dizinin oyuğuna koyup, sol ayağını patinine koy, şöyle üstüne koy, şöyle sol ayağın şeyine baş parmağını koy. Ondan sonra da: *Bismillahi* de. Çünkü böyle demek,” *Fe-innehâ sikkînü'ş-şeytân.* “şeytanı kesen bıçaktır. Böyle *bismillahi* demek şeytanı kesen bıçaktır.” diyor Peygamber Efendimiz.

Peygamber Efendimiz'e bir zat gelmiş, demiş ki: *Edhulu fî salâtî ve lem edri e alâ şef'in em alâ vitrin.* “Yâ Resûlallah! Namaza giriyorum; ikinci rekatta mıyım, birinci rekatta mıyım, tahiyyata oturmam mı lazım, oturmamam mı lazım karıştırıyorum. Vesvese geliyor içime.” *Min vesveseti...* ...45:48... ... “İçindeki ses, vesveseden, tereddütten iki mi

üç mü, oturmam mı lazım oturmamam mı lazım anlamıyorum.”

Çoğu kimsenin başına gelir. Hatırlarım, benimde başıma gelmişti delikanlılık çağımda. Cemaatle namaz kılınacak, ben bugün geç kılarım, abdesti geç alırım diye erken kalkardım, yetiştiremezdim namazı. Namazı onlar kılarlardı, şey yaparlardı, ben neden sonra daha abdest alırdım. Hala abdest alacak, çünkü kaçıyor gibi geliyordu. Bir küçük abdesti tutmuş olmayayım, yandım. Bir saat, iki saat sürerdi abdest almam. Vesvese... Herkeste oluyor. Delikanlılarda oluyor, yaşlılarda oluyor, vesairede oluyor... Sonra abdest almıştın, abdest biter, tam ayağını yıkayacaksın... Hadi... Bakarsın, yeniden ağzına burnuna su veriyor. Ne oldu? “Kaçırdım galiba.” Nereden kaçırдың? “İşte bir şey olur gibi oldu.” Öyle şey yok. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki: mesela yellendiysen ya kokusunu duyacaksın ya sesini duyacaksın. “Böyle biraz kıpırdadı filan...” Öyle şey yok. Ondan abdestim kaçtı demek yok diye tarif edilmiş. İnsanlara bir musallat oldu mu mahvediyor insanları. Cemaate yetiştirmiyor,

namazının tadını bırakmıyor, aklını başından alıyor. Müslüman ölçülü olacak. Her şeyin bir devası var. Şeytanın bıçağını boynuna basar, kesersiniz. Ne vesvese kalır ne bir şey.

Diğer bir hadîs-i şerîf.

قَالَ: قَدِّمُونِي سَرِيرِهِ عَلَى الصَّالِحِ الرَّجُلِ وَضِعَ إِذَا

قَالَ: سَرِيرِهِ عَلَى السَّوِّءِ الرَّجُلِ وَضِعَ وَإِذَا قَدِّمُونِي،

بِي؟ حم، ن، عَنَّا بِيَهْرَيْرَةَ. تَذْهَبُونَ وَيَلِي، أَيْنَ يَا

İzâ vudi'a'r-raculü's-sâlihu alâ serîrihi kâle: Kaddimûnî kaddimûnî. Ve izâ vudi'a'r-raculü's-sû'ü alâ serîrihi kâle: Yâ veylî eyne tezhebûne bî.

Bu hadîs-i şerîf Ebû Hüreyre *radiyallahu anh*'ten rivayet edilmiş, cenaze hakkında bir hadîs-i şerîftir. Ahmed b. Hanbel ve Nesefî'de geçiyor. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki: “Salih insan sedyesine konulduğu zaman -sedyesi yani tabut, yani cenazenin götürüldüğü şeye konulduğu zaman- o der ki o salih cenaze,

o vefat etmiş kişi der ki: *Kaddimûnî, kad-dimûnî*. ‘Acele edin! Beni çarçabuk götürün âhirete, yerime kavuşayım.’ Neden böyle der? Çünkü salih kimsedir de ondan. Çünkü onun kabri cennet bahçelerinden bir bahçe olacak, bir an evvel kabrine kavuşunca sefa sürececek, sefası kabirden başlayacak. Buna mukabil ameli kötü olan bir adam sedyesine, tabutuna konulunca o zaman o da der ki: *Yâ veylî*. ‘Hay bana yazıklar olsun!’ *Eyne tezhebûne bî*. ‘Yahu beni nereye götürüyorsunuz?’ der, gitmek istemez. ‘Vay bana yazıklar olsun! Beni nereye götürüyorsunuz?’ der.” Ne olacak? Dışarıda kalsa kokar, mecburen gidecek.

«إِنَّمَا الْقَبْرُ رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ أَوْ حُفْرَةٌ مِنْ

حُفْرِ النَّارِ»

*Inneme'l-kabru ravidatün min riyâdi'l-cenneti ev hufretün min huferi'n-nâri.*⁸

⁸ Sohbet kaydında “nîrân” diye geçiyor.

Onun için de cehennem çukur olacak. Kâfire cehennem çukurudur, mü'mine cennet bahçesidir kabir. Hadîs-i şerîfte öyle bildiriliyor. Bir mü'min kabre girdiği zaman kabri genişler, genişler, cennet bahçesi olur. Kâfir girdiği zaman cehennem çukuru olur, azabı orada başlar, yanmaya oradan başlar. Hatta böyle sahih kitaplarda bazı rivayetler vardır ki insanın aklını başından alır. Herhangi bir sebeple kabri sonradan açılmış bazı kimseler, içi yanık çıkıyor. Belki siz de memleketlerinizde buna benzer bazı şeyler duymuşsunuzdur. Mesela bir şey unutulmuş, “saatimi düşürdüm”, bilmem ne filan... Defnedildikten sonra kabir açılıyor, içi duman çıkıyor. Böyle rivayetler var. İçi böyle yanık çıkıyor, kapkara kesilmiş çıkıyor cenaze. Hele hele birisine... Mesela yine kitaplarda okudum. [Birisine] bir yılan böyle sarılmış. Allah korusun! Tabi o kötü ameldir. İbn Abbas *radıyallahu anhümâ'ya* anlatıyorlar da; ayıramamışlar yılanı. “O onun kötü amelidir, ayrılmaz” demiş. Onun için Allah bizi rızasına uygun ameller işleyenlerden eylesin. Kabirde kabri cennet bahçesi olanlardan eylesin, cehennem çukuru olanlardan eylemesin. Salih

amellerimizi, namazlarımızı, haclarımızı, zikirlerimizi, tesbihlerimizi, zekatlarımızı, sadakalarımızı kabirlerimizde nur eylesin, bize hoş yoldaşlar eylesin. “Beni nereye götürüyorsunuz? Bana yazıklar olsun!” der ama ne fayda! Bir faydası yok. Allah Teâlâ hazretleri hayırlı ilimlerle cümlemizi mücehhez eylesin. Öğrendikleri ile amel etmeyi nasip eylesin. Şeytana uyanlardan, nefse uyanlardan eylemesin. Hüsn-i hâtîme ile âhirete göçenlerden eylesin. Kabri cennet bahçesi olanlardan eylesin. Cehennemden azat ettiklerinden eylesin. Cennete ilk girenlerden eylesin. Cennette de Peygamber Efendimiz’e komşu eylesin. Cenneti içinde Cemalini gören bahtiyarlardan eylesin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

12 Şa'bân 1404 / 12.05.1984

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü